e-Literar ing 50

CERCUL SCRIITORILOR INGINERI din A.G.I.R.

Supliment literar al revistei *UNIVERS INGINERESC* - Publicaţie trimestrială, Anul 14, Nr. 50 – 2025

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponenţiali".

Nicolae VASILE – fondatorul publicaţiei

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI

Editorial

Toamna visurilor de-mplinit

Trecerea spre toamnă, de această dată, pare să se producă mai încet. Vara privește cu insistență înapoi, lucru care unora le place, iar altora, ca de obicei, nu le convine.

Pentru scriitori, însă, găsirea și folosirea perspectivelor noi reprezintă o bucurie și un ajutor pentru opere cât mai incitante și originale. Așa că o vară târzie aduce cu ea nuanțe noi de viață, nu numai în frunzele care încă își păstrează verdele, contaminat treptat cu nuanțe dintre cele mai îndrăznețe și dintre cele mai inspiratoare, ca urmare.

Iar scriitorilor-ingineri ai „Literar ing", cenaclul nostru literar, în majoritate poeți, nu cred că le-au scăpat razele galbene ale soarelui verii din plante și nici puterea brunului care câștigă terenul treptat.

De fapt, colegii de la „Ing Epigrama" și-au început sesiunile cenacliere în 4 septembrie a.c., deja, cu aceeași bucurie și pasiune.

Cele două cenacluri sunt gata de toamnă, colegii mei pregătindu-vă mereu texte care să vă încălzească inimile când soarele începe să-și mai piardă din puteri. Deoarece visurile, dorințele sau, mai pragmatic, obiectivele noastre precis s-au înmulțit peste vară și acum ne pregătim să vi le aducem în lume, plini de energia acumulată în vacanță.

Nu există opreliști, nu există pauze, de fapt, în munca scriitorilor și ziariștilor. Liniștea înseamnă construcție în tăcere, iar evenimentele noastre literare sunt daruri pentru dumneavoastră, dragii noștri cititori.

Există în noi această putere de a transforma cuvântul în vocație, pentru a vă reînnoi viețile cu semnificații noi, îmbogățindu-vă sufletele și reînviindu-vă bucuria de a trăi. Pentru a vă păstra și a ne păstra tezaurul interior cât mai curat, într-o lume din ce în ce mai tulburată.

Aici, în sufletele noastre, ale tuturor, se află libertatea zborului spre împlinirea visurilor.

Și nu e doar o propunere iluzorie, ci e realitatea scriitorului pasionat de cuvântul care îi definește viața și care rămâne veșnic pregătit de nou, de alte și alte idei fascinante. O lume a infinitului ideatic. O lume a minților puse în slujba creativității, cu mult curaj în fața riscului de a fi perceput diferit și de a fi văzut ca mult prea idealist. Dar pentru noi, scriitorii-ingineri, deja dedicați creativității, mereu posibilă și dinamică; în ritmul inimilor noastre.

Astfel, se îmbogățesc toate inimile cu puterea limbii române învăluitoare, caldă, magnifică, pe care o sărbătorim mereu în ultima zi a lui august, în prag de toamnă nouă și benefică spiritului creator și, prin urmare, liber.

La mulți ani, limbă română!

Cuvintele care-i aparțin ne dau puterea de a ne îndeplini dorințele, dar și menirea de a fi de folos cititorilor noștri, mereu avizi de a-i sorbi nectarul viu, alături de noi.

Redefinim necontenit acea comuniune dintre scriitori și cititori, acea comuniune a sufletelor noastre, în definitiv, care ne ajută să mergem înainte pe drumurile noastre diferite, dar la fel de benefice tuturor.

Avem încredere, din ce în ce mai mare, în ceea ce construim și pornim, din nou, cu motoarele bine turate. Au fost pregătite cu atenție și bucurie, ca de obicei.

Dumneavoastră sunteţi gata de o altă călătorie împreună cu noi?

Ovidiu ŢUŢUIANU

Abandon în spital

La un spital, cândva, oriunde,
O bunicuță a sunat.
Operatoarea îi răspunde,
Cu glasul dulce, luminat:

- Aici Spitalul „Sănătatea”,
Ce legătură, e urgent?
- Doresc, cu toată claritatea,
Să știu ce face-un pacient!

- Desigur, vă servesc îndată,
Ce nume are, ce salon?
- Maria Dan și-i internată,
La doi, salonul sub balcon.

- Revin rapid, sondez eu „pulsul”
Pe asistenta ei o sun,
Și după ce primesc răspunsul
Pe îndelete-o să vă spun.

Și reveni operatoarea.
- Vești bune, multe vă aduc:
Maria-i bine și „ culoarea”.
I-a revenit ca la sătuc.

Și analizele sunt bune,
Iar doctorul e încântat.
În consecință va dispune,
Curând, „bilet de externat”.

- M-ați copleșit cu vestea mare,
De gânduri negre m-ați salvat.
Deși părea o sărbătoare,
Problema nu s-a rezolvat.

Iar la final operatoarea,
Persoanei ce-i „ieși în cale”,
Timidă puse întrebarea:
- Maria-i fata dumitale?

- Eu sunt Maria internată,
La doi, salonul sub balcon.
Chiar în spital abandonată,
Nu am pe nimeni…nici plocon!

Motive de trimitere în „Gulag”

Cândva, ajunși într-un Gulag,
Pe sovieticul meleag,
Servind lihniți „cumplita” ciorbă,
Trei deținuți stăteau de vorbă.

Întreabă Vova - „zgândărici”:
- Voi cum de ați ajuns aici?
Răspunse Sașa de îndată:
- La fabrică lucrând, o dată,

Ca singur și neînsurat,
La muncă am întârziat.
Iar șefii mei mă acuzară,
Că-mi bat eu joc de-această țară,

Că sunt un mare sabotor,
La comunismul nostru-n zbor,
Ce se clădește de-azi pe mâine,
Asigurând la toți o pâine!

Apoi, el, Mișa, slab și tuns,
Cu glasul stins a dat răspuns:
- Eu la servici eram întâiul,
D-aicea mi s-a tras și „cuiul”,

Căci șefii m-au considerat,
Un „turnător” învederat,
Că-i urmăresc și le stric planul,
Și nu respect ce zice clanul!

La urmă, Vova a vorbit,
Iar spusa lui i-a copleșit:
- Mereu ajuns-am fix la muncă,
Având un ceas ce nu se-aruncă.

Chiar de-am golit un portofel,
Ani buni m-am folosit de el.
Dar șefii când mi-l controlară,
Văzură-o marcă din „afară”!

După control, ei s-au decis:
Aveam un ceas chiar... „made in Swiss”!

Viorel MARTIN

Idilă

Tinereţea ce frumoasă-i!
Când iubirea-ţi dă fiori,
Când vin anii tineri, lasă-i
Să te poarte pân' la nori!

Cu iubita, sub castanii
De un verde nefiresc,
Parcă mă încearcă anii
Care se rostogolesc.

Mi-e iubita ca o zână,
Ard veşmintele-i pe trup,
Şi-o aştept de-o săptămână
Să o plimb şi să o pup.

O castană durdulie,
Din coroana 'naltă, oablă,
Mă pocneşte pe chelie...
Care sună ca o tablă.

Am pus punct idilei noastre
Şi iubita a plecat,
Văd doar stele verzi-albastre…
Nu-mi mai arde de pupat!

Fabula coțofenească

Un leu bătrân, cam fără blană,
Un rege cu supuși destui,
Luă nevastă coțofană,
De-o seamă cu nepoata lui.

Dar ea flirta cu toți supușii,
Se ascundea-ndărătul ușii,
Cu pui de iepuri și de leu
Și se coțofenea mereu.

Iar leul în ograda lui
Se mai trezi cu zece pui,
De fel de fel de lighioane,
Urmași la tron și la galoane.

MORALA care se cuvine,
Se conturează de la sine:
Când ești bătrân și fără blană,
Să nu te-nsori... cu coțofană!

Corneliu CRISTESCU

MONORIMA SENIORULUI

Nu ştim pentru ce trăim,
Luptăm să convieţuim,
Vrem din viaţă ca să ştim
Cum să facem să trăim,
Fericiţi mereu să fim!

Trece viaţa, dar nu ştim
Cum de noi îmbătrânim.
Tineri noi dorim să fim.
Prea târziu noi ne gândim.
Cum oare să revenim,
Să putem iar să iubim;
Dar s-o facem, nu mai ştim!

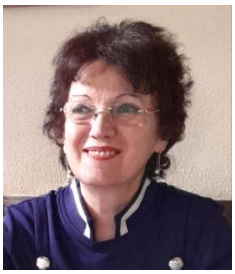
Chiar dacă o dobândim,
Nu mai ştim s-o folosim!
Între timp, îmbătrânim...
Deşi vrem să ne ferim,
Tot în ea ne adâncim,
Până când o nimerim;
Chiar dacă nu ne-o dorim!

An de an sărbătorim
Ziua-n care ne mândrim,
Că noi încă mai trăim.
Tineri mai sperăm să fim,
Până-n ceasul de murim!

Unde mergem, noi nu ştim,
mergem noi să fim
Sau să ne reîsufleţim!
Iar apoi din nou să fim,
Să fim tineri, să trăim,
Să trăim şi să iubim,
Apoi să îmbătrânim
Şi-n final, iar să murim!

Domni şi Doamne de pe-aici,
Vă urez mult să trăiţi,
De se poate, fericiţi!
Şi-n curaj să-mbătrâniţi
Şi pe-aici să mai poftiţi,
La mine, vă rog, zâmbiţi;
La mulţi ani să ne trăiţi!

Adina CRISTEA PALADA
Paris – FRANŢA

EINSTEIN și TESLA la TAIFAS

Într-o seară, pe-o planetă,
cam rece, cam violetă,
șade Einstein mustăcind
lângă Tesla rumegând.

- Dragă Teslo, cum îți pare
spațiu-timp e-o încercare,
relativ, nimic stabil,
totu-i doar un punct mobil!

- Relativ? Hai, măi, Albert,
este vorbă în deșert!
Eu cu fulgerul vorbesc,
curent liber îți servesc
și pe unda cea neștiută
și pe aia nou născută.

- Oh, Nicola, ești fachir,
energie fără fir?
Hai să fim mai realiști,
unde-s cablurile, zici?

- Fără cablu-auzi, moncher
totul merge prin eter,
tu spui că e imposibil...
îți lipsește-un bec, vizibil!
- Ah, dai fizica-napoi,
cu-aste teorii de soi?

Lumina-i curbă făr' s-o-ndoi,
iar neutronii sar vioi!

- Bine, bine, Albert dragă,
cu lumina ta întreagă,
lucru-i cert, fără de undă
și lampa ți se scufundă!

Se împung de-o săptămână,
dar amici știu să rămână,
cu cablul, unda și-al lor fler
au produs scântei în cer.

Cornelia Violeta POPESCU

Mărturie de aur

Am sfredelit Pământul fără milă,
L-am răscolit prin piatră și prin ape.
I-am smuls copaci, lăsând apoi umilă
Planeta mea, riscând să se îngroape.

Am rătăcit de mii de ani orbește,
Cutreierând în lung și-n lat meleaguri,
Prin peșteri, munți ori văi, unde mustește
În alveole aur, ca prin faguri.

Chiar tot nisipul l-am cernut pe maluri
Și am topit și bobul cel din Soare,
Ca mierea, ce se scurge valuri, valuri,
Din creuzet. Mirabilă licoare!

Am făurit din ea podoabe fine,
Pocale și potire fără număr,
Coroane pentru sfinți și pentru mine
Și totuși, m-apăsa ceva pe umăr.

Mi-am coborât privirea dintr-o dată
În sinea mea din cer, de mult uitată,
Și-am înțeles că inima-i brodată
Cu fir de aur fin, de sfântul Tată.

Ionel SIMA Ștefești

Expediţia din munţi

Compoziție
cultural-artistică - literar-jurnalistică

Direcție

Încotro ne mișcă gândul?
Încotro ne mișcă vântul?
Unde ne atingem scopul?
Unde ne încântă pontul?
Eul își călătorește
Sufletu-i - neadormit -
Până când își regăsește
Echilibru-n infinit!

Suflet viu vibrează,-n visuri
Plimbate prin paradisuri!
Vrându-le cărările
Să le meargă Căile;

Să îți fiu, să-mi fii - a fi!
Unduirea câmpului-n
Adierea vântului
Din icoana gândului -

Curcubeul pruncului.

29 Mai 2025

Terra! Planeta care, acum, își face circuitul prin Calea Lactee. Suntem în Calea Lactee! Suntem!

Merg

Merg pe munți, mă scald prin mări,
merg potecile din zări;
Merg prin gânduri, trăiri, scopuri;
printre florile din coduri.

Merg: pe lună și pe soare; pe planeta călătoare;
Merg iar lumile polare* cu zile de sărbătoare
Prin avântul vântului 'n aria cuvântului,
'n structura Pământului -
Pe frecvența cântului.

14 Mai 2025

.....

** Lumi polarizate în: pozitiv - negativ, el - ea, alb - negru etc.*

Faima Materiei - văzută prin ochii observatorului ca reprezentant al faimei Materiei

Privesc

Privesc depărtările până în zările
Unde părerile mângâie mările.
Alerg peste zări, prin undele câmpului;
Alerg pe Pământ prin umbrele
crângului!

Privesc peste nori - până-n Pleiade
La șapte surori*... – stelele sale!
Și, mapamondul acum îl cuprind,
Iată-mă-s viul, vioiul senin!

Alerg prin culori cu multe valențe
Pe undele câmpurilor, pe vioaie
frecvențe!
Alerg prin lumini mai calde, profunde...
Mă scald în materia ce mă poartă
oriunde.

11 Mai 2025

.....

** Cele șapte surori - stele din Constelația Pleiade.*

Cuceritorul

-fragment-

Din turnul meu, turnul de fildeș,
Mă-ncumetam prin acest iureș...
Să mă cuprind în Univers
Cu spațiu-acest ce l-am ales

Cu timp, mișcare – dinamism;
Cu gândul scopului-n adins;
Cu mișcătoarele chemări
Ale iubirii cu-așteptări.

Sunt! unitate-n galaxii,
În microunivers, în vii;
În armonia din contraste
Și-n fericirile albastre

Echilibru!

Un megalit ținut în echilibru - fizic/mental!? – de-o frunte umană pe o frumoasă planetă a Universului, pe Terra. Megalitul de lângă Sfinx - Munții Bucegi – România - 20 Martie 2024 – Ziua echinocțiului de primăvară!

_____

*** Pagină publicată în Revista. ,,Artă și Comunicare" nr. 15, Ploiești, Aprilie – Iunie 2025, Tipar: Propeller Print.*

Ovidiu ȚUȚUIANU

La “Aniversară”

Gaudeamus igitur 60!* (1965-2025)
(Așadar, să ne bucurăm!)

Ne întâlnim la „Nostalgia”**,
Trecut-au ani șaizeci, vă jur
Și-n jur plutește vitregia,
Gaudeamus igitur!

Profesorii s-au dus cu toții,
Prea mulți colegi au părul sur,
Dar compensează cu nepoții,
Gaudeamus igitur!

Prinos aducem la magiștri,
Luminători pe drum obscur,
Colegi avem chiar foști miniștri,
Gaudeamus igitur!

Acum, momentul de bilanțuri,
Ne-arată adevărul dur,
Am fost legați cu multe lanțuri,
Gaudeamus igitur!

Dar importantă e prezența,
Ne bucurăm de cei din jur.
E regretabilă absența,
Gaudeamus igitur!

Păstrăm în urma noastră fapte,
Zidite-n ciclicul contur,
Ce se închide într-o noapte,
Gaudeamus igitur!

Lăsați tristețea mai domoală,
Spre viitor de bun augur,
Trăiască scumpa noastră școală,
Gaudeamus igitur!

*Cu ocazia revederii după 60 de ani a supraviețuitorilor Promoției „I.P.B. Fac.Energetică - 1965” București, 18.06.2025

Restaurantul „La Nostalgia”, București, str.Primo Nebiolo nr.2, Sector 1. **Primo Nebiolo a fost un oficial italian al sportului. Între 1981-1999 a deținut funcția de președinte al Asociației Internaționale de Atletism.

Florin GRIGORIU

Mi-a dat Zeul

Mi-a dat Zeul foc în vine
Mi-a dat foc dogorâtor
Care urcă-n zări senine
Sfărmând cerul plin de nor.

Și-am pus focu-n vetre sacre
Și fecioare mi-l păzesc
Și când vreau umblu în lacre
Și cu foc mă-mbărbătesc,

Lângă mine-i steagul mumii,
Foc urcat în tricolor.
Mi-a dat zeul focul lumii
Mi-a dat focul suitor

Și-s un rug și sunt o vatră
Un barbar, în vatra lui.
Dar un câine la drum latră,
Trece unul mai tehui –

Lumea-i foc și lumea-i pară,
Totu-i foc, focu-i stăpân –
Pleacă ziua...E spre seară,
Sunt o rugă-n grai bătrân.

Totul este bine

Fiecare din noi scrie,
Crapă lumea de talent...
Totul este-o sindrofie...
Ura, Domnul Prezident!

Hrana-i scumpă-n farfurie?
Și factura la curent?
Nu-i nimic! E armonie
Suntem mândri de prezent!

Valentin RĂDULESCU

Corăbii eşuate

Pierduţi încovoiaţi de mult prea lungă cale
Şi-nsinguraţi se-ntorc bătrânii din cetate
La paturi deformate în vechile spitale
Ca nişte păsări de furtună atacate

Când le-au crescut cocoaşele de dromaderi
De ce picioarele s-au îndoit sub greutate
Uitând ce tineri şi zvelți erau mai ieri
Iar pielea lor trosnea de sănătate

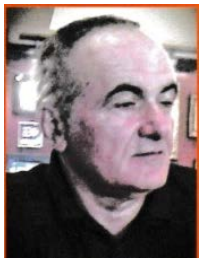
Acum chiorâş la ei se uită fiii şi nepoţi
Împinşi să le aducă sarea din bucate
Că unii-s galeşi alţii râd sau sunt netoţi
Precum epave de corăbii eşuate pe o parte

Medicamente scumpe sunt morţii paravan
Şi chimicale fine-s chemate să-i îndoape
Cu guri pân' la urechi slăvesc pe Ana lui Aslan
Că vis nebun mai încolţeşte-n tot şi-n toate

Ei nu mai vor medalii buchete de zorele
Nici ceaiul lung sau colţul vechi de pâine
Privind în taină doar cerul prin zăbrele
Vor ce banal din nou acas' să plece mâine

C-au fost părinţi şi-apoi bunici nu cer răsplată
Nici câini comunitari de veghe pe la porţi
Aminte îşi aduc de binele de altă-dată
Şi-ngenuncheaţi sărută umbre de fii şi de nepoţi

Halucinant e Doamne şi prea departe cerul
Sub false mângâieri le moare al vieţii chef
Se sting răpuşi de dor de vânt vânaţi de gerul
Ce-nchipuie-n ferestre doar zei în relief

Adrian MANOLACHE

Rondel pentru amica mea

Pe tipa mea o cheamă Ani.
Nu-i nici urâtă, nici frumoasă;
O ştiu de douăzeci de ani,
Din vremea când umbla făloasă

La facultate cu mai mulţi golani
Din ăia cu bişatri şi ceafa groasă;
Pe tipa mea o cheamă Ani
Şi e o profitoare scandaloasă,

Mă face să mă zbănţui ca motanii
Pe pat, pe jos şi uneori pe masă;
Chiar dacă-i dau atenţii, flori, toţi banii,
Mă simt cu ea atât de bine că nu-mi pasă!

Pe tipa mea o cheamă Ani!

* * *

Unei dive
O divă-n toaletă transparentă
E pe covorul roşu cu zâmbet de lămâie.
Aşteaptă nerăbdătoare, goală, indecentă,
Să fie admirată din creştet la călcâie!

Dinastie
Ceauşescu Nicolaie
A făcut-o iar de oaie
Ne-a lăsat conducător
Şi urmaş, pe Nicuşor!

Vecinul de lângă casă
O mămică şi-un tătic
Se distrau cu un amic,
Un tip de cocoş isteţ
La scos cloşca din coteţ!

Horia CRIOS

DIN TREI, UNUL A TRĂDAT

În anul 1943 au căzut prizonieri doi dintre foştii mei colegi de şcoală: Dolfa Costică şi Popa Tomiţă.

Eu eram cel mai vechi din prizonierat. Ne întâlneam des şi, mai cu discuţii, mai cu glume, mai cu bancuri rele şi bune, vremea trecea.

Nu vreau să spun că, odată cu trecerea vremii, trecea şi foamea. Aceasta doar se amăgea. O amăgeam cu ce puteam.

Cel mai greu o suporta Tomiţă, care avea o înălţime de aproape doi metri. Eu şi Dolfa, mai mărunţei, nu o simţeam aşa acut ca el.

Îmi amintesc de visul pe care într-o zi l-a povestit Popa. De visul lui am făcut mare haz:

- Se făcea - a început el – că eram la un banchet de terminare a şcolii. Erau invitaţi elevi, pedagogi şi profesori. Din tavan, candelabrele răspândeau o lumină ca ziua. Mai era şi o orchestră alcătuită din cei mai vestiţi cântăreţi ai vremii. Noi, oaspeţii, îmbrăcaţi frumos, stăteam la mese şi aşteptam să înceapă ospăţul. Simţeam o foame de lup, dar îmi era jenă să cer să se aducă mâncarea. După un scurt discurs, cineva a dat tonul invitându-ne să onorăm bucatele aduse. Ne-am conformat invitaţiei, dar parcă eram un sac fără fund. Cu cât mâncam, cu atât foamea se înteţea mai mult. La un moment dat, m-am trezit din somn înghiţind voiniceşte în sec. Cred că cei de acasă ne-or fi crezând morţi şi ne fac pomeni peste pomeni, ori stomacul fiecăruia, lihnit de atâtea răbdări prăjite, ne joacă feste – şi-a exprimat Costică părerea.

- Lăsaţi, băieţi – le-am zis eu. O să vie şi vremea când o să mâncăm pe săturate.

Amintirile din şcoală, despre profesori şi directori, erau un alt subiect de discuţie, când ne întâlneam.

Odată, Popa, după ce venise de la corvoadă, mă întâlneşte în curtea lagărului şi mă întreabă:

- Tu nu prea te plângi de foame. Te abţii sau te-ai obişnuit cu răbdări prăjite?

- Ba, mi-e foame şi mie fiindcă zoaiele astea de ciorbă, tărâţele astea de porci pe care ni le dau la felul doi, nici nu potolesc foamea şi nici nu ţin de foame. Dar, uite, eu sunt mai vechi în prizonierat. M-am învăţat să rabd.

- Eu, unul, nu pot! Mi se fac ochii cât cepele în aşteptarea mâncării porceşti, cum îi zici tu. La urma urmei, ce vor ruşii cu noi de ne înfometează sistematic?

- Ce să vrea? – i-a răspuns Costică Dolfa, care s-a apropiat pe nesimţite de noi. Vor să ne determine să mergem cu mâna întinsă la ei. Să le cerşim de mâncare şi să ne înscriem în „divizia” celor laşi.

- Bă! – i-am răspuns eu înfuriat – să ştiu de bine că mor de foame, dar să-mi vând sufletul pentru o gamelă de terci, nu m-am dus şi nici nu m-oi duce!

De la o vreme, fără să înţelegem de ce, mă întâlneam doar cu Popa Tomiţă. Ce făcea Costică, pe unde umbla, nu ştiam.

Într-o zi, Popa mi-a spus:

- Ştii că amicul nostru s-a înscris în Divizie şi, drept recompensă, a fost numit bucătar la manevrat polonicul cel mare?

- De unde ştii?

- Ieri am fost de rând să merg la bucătărie cu cazanul s-aduc mâncarea pentru cei din bordeiul nostru.

Nu mi-a venit să cred.

- Mergi să-l vezi călare pe cazanul cel mare cu polonicul umplând cazanele cu ciorbă.

M-am dus şi l-am văzut.

Împins de o voinţă slabă, mai puţin stăpân pe sine, al treilea dintre noi trădase şi se înscrisese în Divizie, angajându-se prin declaraţie scrisă să se supună întru-totul poruncilor comisarului N.K.V.D.-ist rus.

Din trei, rămăsesem numai doi: eu şi Tomiţă.

Multă vreme am rămas numai noi doi din foştii elevi ai şcolii, vorbind de câte ori ne aduceam aminte de ţară, de-acasă şi de şcoală.

Într-o zi, Tomiţă s-a îmbolnăvit. A căzut la pat multă vreme, între viaţă şi moarte. Îl vizitam adesea la spital. Era slab şi din în zi se usca aşa de mult, încât ajunsese piele şi os.

Într-o zi, când l-am vizitat, mi-a spus că Dolfa a trecut pe la el la spital, aducând cu sine şi ceva de-ale mâncării.

Mi-a spus că l-a refuzat categoric şi că, în pofida rugăminţilor lui, nu s-a întors cu faţa de la perete.

Neputând scăpa de el, i-a spus:

- Consideră că nu ne-am cunoscut niciodată.

Fostul coleg nu a mai stăruit. Şi-a luat gamela cu care venise şi a plecat.

Povestindu-mi întâmplarea, l-am întrebat pe Tomiţă:

- Nu crezi că ar trebui să-l întoarcem către noi?

- Nu! Costică a plecat pe un drum fără întoarcere.

Tomiţă a avut dreptate. După câteva luni, au plecat cei din Divizia a II-a, pentru pregătire militară, la Riazan, îmi pare.

Pe când ieşeau pe poartă, eu cu Tomiţă am rămas privind fluturarea zadarnică a mâinii celui care pleca într-o misiune pe care noi am considerat-o întotdeauna trădare.

Din cei trei foşti colegi de şcoală, unul trădase.

Şi acela era „mort” pentru noi. Definitiv.

Nicu DOFTOREANU

TANGOU HAZLIU

Precum spun iniţiaţii,
Banii n-aduc fericirea!
Fiindcă nu le e menirea!
Totuşi, privilegiaţii
Spun că astea-s vriaţii,
Fiindcă e mai confortabil
Să plângi într-un Porsche amabil
Decât pe o bicicletă,
Când e dragostea cochetă
Şi nu pare-aşa ... completă!
Sigur că neadaptaţii
Nu au aceste senzaţii,
Fiindcă nu-nţeleg femeia
Când le enunţă ideea
În bilet ... pe frigider,
Unde scrie: Nu mai merge!
Plec la mama mea, monşer!
Când deschide uşa-i trece
Pe la nas un aer rece;
Se aprinde şi lumina:
- Bată-l vina, funcţionează!
Şi-n mintea lui comentează:
Cine să le mai înţeleagă
Nevestele care pleacă
Supărate, fără minte...
Fără a verifica-nainte.

* * *

Nevasta mea este chiar şic,
Nu pot să zic de ea nimic
Şi chiar de-aş vrea să zic ceva
N-am când să zic, că-mi zice ea.

Constantin Nicolae GAVRILESCU

LA REVEDERE, TOAMNĂ

E vremea rece când în an
mă plec la tine, Toamnă,
şi strig în infinitul van:
- Ai fost frumoasă, Doamnă!

Dar tu, deja eşti pregătită,
iar ceaţa deasă te-a durut,
te-apasă bruma înălbită,
din zare, iarna-a apărut.

Pomii-s fără frunze verzi
iar pe sol moale-i covorul,
au rămas pomii-n livezi
pentru a-ntregi decorul.

Nu sunt supăraţi copacii,
frunze nu mai au pe ramuri,
doar că briza rece a vremii
va picta-n curând şi ţurţuri.

Norii cenuşii, zburdalnici,
vântul, păsările roată,
semne dau pentru cei mici,
vor avea nea spulberată.

Toamna ar mai vrea să stea,
vântul o loveşte-n spate,
dar acum vremea e rea,
iarna cât să mai aştepte?

Interviu-blitz, din 7 întrebări,

realizat de **Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI**,

cu

Maria (Relly) NICULESCU,

poetă și jurnalistă:

„Cititul este cea mai frumoasă și mai înălțătoare îndeletnicire. Lectura îmbogățește vocabularul, lărgește orizonturile, face bine psihicului și sufletului și îmbogățește cultura generală."

1) ***Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI:*** *Îmi aduc aminte primele locuri în care v-am văzut. Aveați un laptop mare unde scriați și de unde vă citeați versurile la cenaclurile la care participam. Am sesizat seriozitatea și hotărârea cu care lucrați, dar și chipul dvs. angelic, mereu aplecat asupra scrisului... De când această iubire pentru poezie?*

Maria (Relly) Niculescu: Mulțumesc mult pentru delicatul compliment, pe care, din aceeași considerație pe care v-o port, vi-l fac, la rându-mi. Eu cred că, înainte chiar de a ne naște, Dumnezeu, din preaiubire, ne înzestrează, pe fiecare, cu un talent, cu un har. Important este ca noi, copiii Lui, să ne exprimăm gratitudinea (desigur, când suntem capabili să conștientizăm imensa valoare a acestui dar). Cum? Simplu! În cazul meu, prin a împodobi cuvintele dintru Cuvântul Sfânt, a le așeza în așa fel, încât acestea să cânte și să încânte, ceea ce nu este greu, știind că „Mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim"... De mică eram îndrăgostită de poezie și muzică. Mama și bunica deseori îmi cântau pe versurile lui Mihai Eminescu, George Coșbuc, de exemplu, dar nu numai.

2) ***MMC:*** *Unde ați publicat prima oară și care au fost primele premii pe care le-ați primit pentru poezie?*

MN: Am scris de când eram elevă. Îmi amintesc, prin clasa a patra, tovarășa de limba română ne dicta patru cuvinte și ne spunea să facem un catren; eu eram prima, întotdeauna. Versificam cu ușurință. Umplusem câteva agende cu poezii, însă mult mai târziu am început să frecventez cenaclurile, la insistența prietenilor (nu eram sigură că aș avea mare talent). Vinovați au fost domnii Florin Grigoriu și Nicolae Tache. Prima poezie, intitulată „Dans demențial", am publicat-o în revista de literatură a Societății Scriitorilor din România, în anul 2001. Primul premiu l-am primit în anul 2007 – premiul „Perpessicius – Crihană" pentru poezie de dragoste şi poezie cu subiect mitologic, la un alt cenaclu pe care-l frecventam, condus de domnul profesor dr. Marcel Crihană (Editura Perpessicius, Revista de Cultură „Paradox").

3) ***MMC:*** *De-a lungul timpului, v-am ascultat, adeseori, citindu-vă poemele care ne acaparează, transbordându-ne în universul dvs. aparte.*
Care sunt temele care vă atrag cel mai mult și ce titluri au volumele care vă sunt cel mai aproape de suflet, dintre cele 34, pe care le-ați publicat până acum?

MN: Nu agreez versul alb, nu are ritm, rimă, nu este melodios! Ador poezia clasică. Scriu despre pace, prietenie, despre iubire: iubirea pentru copiii mei și nu numai, pentru natură, patrie, iubirea pentru semeni, dar mai ales pentru Dumnezeu. Majoritatea creațiilor mele au o tentă religioasă. Volumele? Sunt copilele mele, care nu merg, dar vorbesc. Evidențiez câteva titluri: poemul în versuri „Credința și păcatul", având 232 de strofe, „Suntem români și punctum!" - poezii patriotice, „Prințul Sonet" - sonete și sonete-acrostih, „Poezii pentru Toni"- poezii pentru copii, „Clepsidra iubirii - poezii de dragoste, „Prietenii nemuritoare" bilingv, două volume de poezii în limba italiană, apoi patrusprezece volume, care însumează peste o mie de acrostihuri.

4) ***MMC:*** *Sunteți membră a diverselor organizații sau uniuni de creație, ați colaborat cu multe edituri și ați publicat în zeci de reviste, nu numai poezii, ci având și un portofoliu bogat de cronici din partea diferitelor personalități, dar și dvs. ați scris recenzii și prefețe pentru o serie de scriitori etc. Un CV impresionant! Nu e de mirare că ați condus și un cenaclu. Vă rugăm să ne spuneți câte ceva, pentru cititorii noștri, despre această activitate a dvs., în care ați adunat la un loc mulți scriitori.*

MN: Mulțumesc, mult, pentru apreciere! Da, am frecventat multe cenacluri literare, începând din anul 2000. În anul 2002 am plecat în Italia, apoi în Franța; am revenit în România abia în 2008, dar în tot acest timp am continuat să scriu și am trimis manuscrise, spre editare. Întoarsă în România, am înființat cenaclul „Luceafărul" – la unul din centrele culturale ce luaseră ființă prin grija și din minunata inițiativă a domnului primar Neculai Onțanu –, împreună cu doamna Gabriela Dancu, șefa centrului și, să nu vă mire, creatoare, la rându-i, de frumoase versuri. Veneau, la întâlnirea noastră cu literatura, scriitori, pictori, actori, interpreți de muzică pop, folk, muzică populară, ușoară, operetă; de vreo trei ori ne-a onorat cu prezența Andrei Păunescu, fiul regretatului scriitor Adrian Păunescu, preoți, profesori, ingineri, ambasadori (Excelența sa George Călin, Ambasador Cultural Convenția ONU Geneva), medici (regretatul domn Constantin Bălăeț), președinți ai altor cenacluri (în schimb de experiență), Giovanni Monopoli, Armando Blasi, coordonatori ai cenaclurilor literare din Italia, elevi, studenți.

5) ***MMC:*** *Revenind la volumele publicate de dvs., am descoperit multe de acrostihuri. Ce personalități, ale căror nume le-ați prezentat în versuri, v-au impresionat cel mai mult?*

MN: Acrostihurile sunt darurile mele, din suflet, pentru suflet, poezii ce le dedic prietenilor mei de aproape sau de departe, ființelor de orice vârstă, de orice culoare. Acest gen de poezie l-am încercat cu mult înainte de a ști ce semnificații are și cum se numește, cu mult înainte de a frecventa cenaclurile, așadar, primul acrostih a luat naștere în drum spre mare, atenția fiindu-mi atrasă de o inscripție la intrarea într-un magazin, ce arăta cam așa: B[ăcănie] + I[ndustriale] + G[ospodina], adică BIG. Pe o ilustrată, pe care am trimis-o unei rude, am scris, pe verticală, SALUTĂRI DE LA MAMAIA, apoi am continuat a versifica. După ani, când am participat la evenimentele cenaclului PERPESSICIUS, am aflat și eu ce este acrostihul! Am scris pentru prietenii de aici, din Italia, Franța, pentru șefi de stat, actori, interpreți vocali, compozitori, pictori… Ceea ce mă face să mă minunez și să-i mulțumesc lui Dumnezeu este faptul că le pot crea pe moment, la comandă, iar cele pentru prietenii din Italia le creez întâi în limba italiană, apoi le traduc în română! Îmi este mai ușor astfel. Sunt cunoscută ca fiind Doamna sau Regina acrostihului.

6) ***MMC:*** *De asemenea, ați publicat și trei volume în limba italiană. De ce italiana? Ce rezonanță are ea în inima dvs.?*

MN: Întotdeauna am avut senzația că, într-un alt timp, am trăit în Italia. Îmi amintesc, pe când aveam șase ani, tatăl meu a cumpărat un televizor, Doamne, ce minune! L-a pus în funcțiune și, chiar în acea seară, am vizionat filmul *Aida* de Giuseppe Verdi (cei care dublau interpreții ariilor fiind Sophia Loren – Aida și Luciano Della Marra – Radamès. Îmi suna nespus de frumos muzica aceea divină în urechi, dar și limba în care se cânta. Mai târziu, erau la modă pick-up-urile, iar tata cumpărase multe plăci (discuri) de muzică ușoară italiană. Eram fascinată, închideam ochii, mă detașam de tot ceea ce mă înconjura, pluteam pe aripile muzicii într-o lume de vis. Asemenea limbii noastre, limba italiană este blândă, cântătoare, unduitoare. Am crescut în armonia muzicii și a frumoaselor limbi romanice. Îmi luasem un dicționar ITALIAN – ROMÂN / ROMÂN - ITALIAN - Editura NICULESCU, realizat de prof. George Lăzărescu și cream poezii în limba italiană cu ușurință. Prietenii mei din Italia se minunau când le arătam acrostihurile pe care le scriam în stil clasic, cu ritm și rimă, în limba lor. Acolo, socializând, ușor am început să conversez. Am avut curajul să particip și la concursuri literare organizate în Italia, unde am fost și premiată, iar pentru aceste împliniri, tot Domnului trebuie să-i mulțumesc, având în vedere că am fost proiectant instalații-construcții și am lucrat cu cifrele, iar harul scrisului îl am de la El.

7) ***MMC:*** *După o activitate atât de bogată, a cărei extindere o continuați și astăzi, cu pasiune, care ar fi sfaturile pe care le-ați da unor tineri ce își doresc să-și încerce condeiele?*

MN: Trăim într-un secol al vitezei, judecăm prea repede, ne mâniem prea repede, facem lucrurile mult prea repede, uităm cuvintele de folos prea repede. Sunt sigură, însă, că putem găsi timp pentru a citi o pagină de narațiune sau o poezie; lectura este primordială în viață. Din păcate, tot mai puțini adolescenți citesc lectură particulară în timpul lor liber. Unii din lipsa timpului, unii pentru că nu le place această activitate, iar alții sunt atrași de calculator și nu de cărți. Dacă sportul și dansul mențin sănătatea fizică și îi fac disciplinați, lectura însă are mult mai multe beneficii. Cititul este cea mai frumoasă și mai înălțătoare îndeletnicire. Lectura îmbogățește vocabularul, lărgește orizonturile, face bine psihicului și sufletului și îmbogățește cultura generală. Astfel, un tânăr care citește se va putea integra oriunde și în orice grup. Datorită cunoștințelor sale va putea să poarte orice discuție și, desigur, va fi apt să scrie o poezie, un eseu, un roman…

Ioan GANEA-CHRISTU

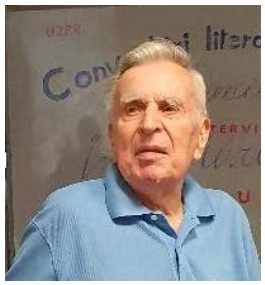
Despre lansarea volumului

EPIGRAME DE-ALE MELE,
NICI PREA BUNE - NICI PREA RELE

Editura DAVID Art

Autor: ***Nicuşor CONSTANTINESCU***

În ziua de 16 septembrie 2025, în Bucureşti, la Sediul Uniunii Democrate Bulgare din România, Str. Doamnei nr. 14 – 16, Clubul Epigramiştilor „Cincinat Pavelescu” a organizat lansarea volumului „EPIGRAME DE-ALE MELE, NICI PREA BUNE – NICI PREA RELE”, autor **Nicuşor CONSTANTINESCU**.

Membru fondator al Clubului amintit, dar şi membru al Cercului Inginerilor Epigramişti din AGIR, autorul face parte din elita epigramiştilor participând la numeroase concursuri şi festivaluri naţionale de epigramă la care a fost invitat şi premiat.

Acesta este al nouălea volum publicat, dar mai are în portofoliu multe catrene cu tâlc, poezii hazlii şi alte parodii, în care a adunat păsurile unui om activ, mereu pus la punct cu realităţile cotidiene, fiind un bun observator al acestora, un om care nu se rezumă să lâncezească şi care îşi hrăneşte spiritul ţintind şi ochind din pix… cu poanta-i meşteşugită.

Volumul este un mănunchi sau evantai de epigrame “coapte” la o vârstă… “coaptă”, cu inteligenţă naturală.

Dacă ar fi, cum se obişnuieşte, să aleg vreo trei exemple m-aş opri (subiectiv, fireşte) la următoarele:

- una cu soacra, căreia ar trebui să-i fie recunoscător pentru bogata sursă de inspiraţie:

SOACRA
Mă am cu soacra foarte bine
Şi-atunci când vine pe la mine,
De-al uşii prag n-o las să treacă,
Dacă nu-mi spune şi când pleacă.

- una cu guvernul care se îngrijeşte de noi toţi (mai ales de ei):

PRUDENŢĂ
Aş dori să-ţi dau un sfat
Şi te rog să-mi dai crezare;
La guvernul lăudat
Să nu mergi cu sacul mare!

- una cu o definiţie cu care nu-i va fi frică de poliţie:

AUTOSTRADA
E o lucrare de rutină.
Şi după cât pot eu pricepe,
La noi, adesea, se termină,
Chiar înainte de-a începel

Las pe fiecare cititor să guste, din aceste catrene, nectarul sau rodul pasiunii dezvoltate cu talent şi inspiraţie.

La eveniment au participat 20 de membri ai clubului care au apreciat atât conţinutul volumului, cât şi întreaga activitate literară a autorului.

Deie Domnul să-i mai meargă!

Nicuşor CONSTANTINESCU

GHINION

(parodie după poezia "Gelozie" de George Topârceanu)

Dacă nu te-aş fi-ntâlnit,
Când strigai, în Piaţa Mare,
Jos Cutare, sus Cutare,
Azi eram om fericit!

Dacă nu-mi ieşeai în drum,
N-aveam soacră, nici soţie
Şi trăiam, ca-n haiducie,
Liber, nu cum sunt acum!

N-aveam nici acest copil,
Mic dar aprig ca despotul,
Ce se-aseamănă-ntru totul
Cu vecinul Caranfil!

Nu trăiam azi zile-amare,
N-aş fi fost nefericit,
Dacă nu te-aş fi-ntâlnit,
La proteste-n Piaţa Mare!

TUPEU

Pe mine m-a împins păcatul
Să mă înscriu la doctorat,
Deşi mă ştie întreg satul
Că nu-s, la intelect, dotat!

Ştiam precis că merge blatul
Şi m-am bazat pe plagiat,
De-aceea m-a împins păcatul
Să mă înscriu la doctorat!

Şi m-am fălit ca nimeni altul,
Iar şefii m-au felicitat,
Nebănuind că subsemnatul
E doctor pe nemeritat

Pentru că m-a împins păcatul.

Doina BÂRCĂ

Pentru gura ce mi-ai dat
Ai primit arvună,
Dar nu-ţi face-un obicei,
A fost doar o glumă.

*

Orişicui, EA, epigrama,
Sigur îi vine de hac.
Cu umor vizând satira,
Te înţeapă ca un ac.

*

Teama mi-am ascun-o-n vin
Când ţi-am spus că te iubesc,
Şi-uite-acuma din senin
Sticla n-o mai nimeresc!

*

M-am forţat ca să te uit,
Să nu te mai bag în seamă,
Şi de-atâta „chinuială"
Am uitat şi cum mă cheamă...

*

Cartea, nici de data asta,
Nu pot să ţi-o comentez,
Fiindcă atunci când s-a citit,
Iar am adormit!

*

Frumoasa mea cu păr bălai,
Ai vrut să te afirmi cumva,
Dar ştii şi tu ... talent n-aveai...
Să te aprecieze cineva!

Milen BADRALEXI

Spre Ghecet

Era spre prânz când grupul nostru, rude şi prieteni, am coborât, gălăgioşi şi veseli, pe Vadul Budurului până în port. Ce zi însorită de primăvară se nimerise; până şi aerul îl simţeam de sărbătoare, era de un Sfântul Gheorghe. Venisem cu părinţii pentru două-trei zile, la fratele mamei, la Brăila, unde ne pregăteam pentru o plimbare la Ghecet şi de o petrecere. Astfel, fără să luăm seama, ajunsesem aproape de port. Mie, cel puţin, nu mi-a venit să cred când am zărit primul ponton, apoi lumina jucăuşă şi ademenitoare a valurilor.

La debarcader ne aştepta o barcă cu motor, încăpătoare, cu care noi, câteva familii, vreo douăsprezece persoane, urma să traversăm Dunărea, până la Ghecet. Acolo, ai noştri pregătiseră la restaurant o petrecere de zile mari.

Am lăsat debarcaderul în urmă. Valurile potolite ne furau ochii, eram nerăbdători să ajungem pe celălat mal. Năucit de privelişte din jur, abia respiram. Valurile calme ne primeau cu nepăsare. Abia acum, când ne depărtasem mult de mal, le simţeam puterea. Şi malurile îmi păreau atât de departe. Priveam uimit, cu ochii mei de copil, cum eram înconjuraţi de imensitatea aceea de ape. Îmi amintesc că stăteam cu părinţii cam pe la mijlocul bărcii, tăcut şi stânjenit. Gândurile îmi erau alungate de zgomotul puternic al motorului. În momentele acelea de nelinişte şi tensiune, s-ar fi gândit cineva dintre noi ce ne aşteaptă? Aproape de mijlocul fluviului, motorul bărcii parcă s-a supărat pe noi. Deodată, a pufnit îndărătnic de câteva ori, ca un cal nărăvaş şi a amuţit. Tăceam şi priveam neputincioşi, cu spaimă, apa din jur. În clipele acelea, îmi amintesc din spusele de mai târziu ale rudelor, cei vârstnici înţeleseseră imediat că barca s-ar fi putut răsturna. Valurile izbeau acum ameninţătoare în coasta ei. Ceilalţi copii, mai mici ca mine, erau palizi şi uluiţi, ghemuiţi lângă mamele lor. Vedeam în jur chipurile de ceară ale bărbaţilor, care parcă se aspriseră şi împietriseră. Dar, deodată am auzit, deasupra tuturor, vocea tăioasă a lui nea Pójony, de la cârmă: „Nimeni nu mişcă! Staţi liniştiţi pe locurile voastre! Aveţi grijă de copii!”

Domnul Pójony era un vaporean dibaci şi mintos, îşi avea vâslele pregătite şi repede le-a împărţit celor trei lipoveni din grup. Împreună au adus barca înapoi, în rada portului, la Brăila. Am respirat uşuraţi cu toţii abia când am ajuns la un restaurant din centrul oraşului.

Lângă părinţi, urmărisem, pierit de spaimă, tot ce s-a întâmplat. Se supărase oare cineva pe noi, sau poate în barcă se afla şi vreun nevrednic care greşise cu ceva marelui mucenic, Sfântul Gheorghe, purtătorul de biruinţe?

La restaurant, sărbătoriţii zilei s-au descurcat lesne şi până seara s-au întrecut, dorind ca invitaţii să uite pe uscat ghinionul pe care l-au avut pe apă. În centrul atenţiei, la petrecere erau, fireşte, domnul Pójonyi şi cei trei zdrahoni, care trăseseră la rame. Ei au cules toate laudele şi nu numai. Despre păţania noastră s-a mai vorbit o vreme între apropiaţi, cu părere de rău şi cu teamă. Parcă îl aud şi acum pe unchiul meu:

- Vedeţi, dragii mei, cu Dunărea nu e de glumit; îşi are vicleşugurile ei şi întotdeauna îşi cere dreptul...

După vreo două zile, înainte de a ne întoarce de la Dunăre, stăteam la masă sub bolta de viţă de vie, alături de bunicul Johan, care mă dăscălea după judecata şi priceperea ce le agonisise la anii lui, ca farmacist. Eram un băieţel destul de ţanţoş, mă grozăveam cu gândul că tocmai terminasem clasa a patra şi mă pregăteam să-mi încerc norocul la admitere la gimnaziu.

- La o drumeţie, îmi zicea bunicul, privindu-mă în ochi cu îngăduinţă şi zâmbindu-mi, călătorul găseşte întotdeauna câte o învăţătură, află locuri necunoscute, oameni noi şi alte obiceiuri, aşa încât i se deschide lumea. Nu ştim niciodată ce ni se poate întâmpla la drum, aşadar, pentru neprevăzut se cuvine să fim gata a întâmpina orice. Uite, acum te-ai putut convinge şi tu, încă o dată, ce înseamnă ca la vreme de primejdie să ai lângă tine pe un om de toată nădejdea, care să-ţi fie de ajutor. De la un asemenea ceas de cumpănă, înţelegi mai bine cât de uşor ne sfârşim uneori viaţa, Şi atunci, un singur om poate salva pe alţi douăzeci şi chiar pe mai mulţi.

Cronica întâlnirii din 17 septembrie

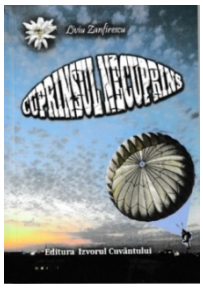
Din prezidiul cercului condus de **Viorel MARTIN** au făcut parte scriitorii: **Speranţa BRÂNZEI, Doina BÂRCĂ, Ovidiu M. CUREA, Gheorghe INDRE** şi **Corneliu CRISTESCU.**

După un scurt program muzical prezentat de **Ovidiu ŢUŢUIANU**, au urmat câteva lansări de carte, după cum urmează:

CUPRINSUL NECUPRINS

autor
Liviu ZANFIRESCU,
în Editura Izvorul Cuvântului

Au făcut scurte recenzii **Viorel MARTIN** şi **Corneliu CRISTESCU**.

Mahalaua centrală

autor
Genna Maria Eliane

Editura LETRAS

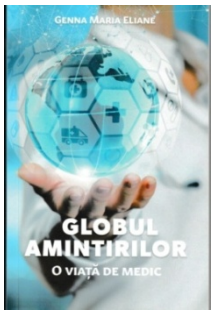

Mahalaua centrală este o chintesenţă şi esenţă, un mod de scriere despre mahala, în fapt, societatea bucureşteană de după al doilea război mondial. Autoarea a dat citire unui fragment din acest volum, apreciat de cei prezenţi.

GLOBUL AMINTIRILOR

autor
Genna Maria Eliane

Editura LETRAS

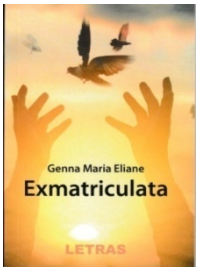

GLOBUL AMINTIRILOR prezintă o viaţă de medic, cu cele bune şi cele mai puţin bune, probabil cu aspecte autobiografice.

Exmatriculata

autor
Genna Maria Eliane

Editura LETRAS

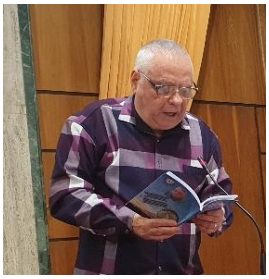
În volumul **Exmatriculata**, autoarea îşi prezintă poveştile de viaţă, cu dialoguri frumoase, mergând pe o axă bine trasată, fiind un scriitor bun, după cum a apreciat-o actriţa **Doina GHIŢESCU**, care a citit un fragment convingător şi ne-a încântat apoi cu un moment vesel.

În cuvântul său, **Doina BÂRCĂ,** după ce i-a salutat pe cei prezenţi din partea ***Fundaţiei Literar-Istorice STOIKA*** şi a revistei ***Independenţa Română- Independenţa prin Cultură***, la care este redactor şi secretar literar, a recitat poeziile *Amintire cu Cervenia*, *Cervenia, te cânt* şi *Odă vieţii* din recentul volum ***Cervenia, te cânt***.

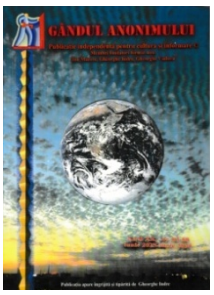

Liviu ZANFIRESCU a recitat două poezii din recentul său volum, ***CUPRINSUL NECUPRINS***.

Gheorghe INDRE şi-a prezentat volumul intitulat ***GÂNDUL ANONIMULUI – Publicaţie independentă pentru cultură şi informare***, apărută la 10 ani de la apariţia revistei cu acelaşi nume.

GÂNDUL ANONIMULUI

Publicaţie independentă pentru cultură şi informare
Nr. 83 - 88

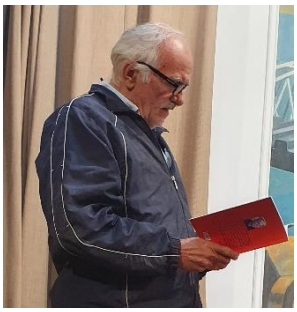

Volumul are 470 de pagini, format A4 care include 4 numere de revistă *Gândul Anonimului*. Pe site-ul *www.gândulanonimului.ro* sunt toate numerele revistei, începând din anul 2002.

Ovidiu M. CUREA a recitat poezia *Jos, jos, jos*, de unde am reţinut schimbări mari în societatea noastră.

A urmat un *moment teatral* cu sceneta *Divorţ ad-hoc*, cu două personaje: Mioara Velea şi Mişu Velea interpretate de **Marilena CARAGHIAUR** şi **Viorel Ghe. SPETEANU**.

Adrian MANOLACHE, inginer specialist în construcţii civile, a recitat poeziile *Rondelul sufletelor pereche* şi *Rondelul iubitei*.

Nicu DOFTOREANU a recitat poezia *Dor,* din vol. *Cervenia, te cânt*, de Doina Bârcă şi poezia proprie: *Tangou de călit cugetul*.

În cuvântul său, **Ovidiu ŢUŢUIANU** a făcut câteva referiri la revista *Gândul Anonimului,* în care a publicat un material privind situaţia energiei din România, înainte şi după anul 1989, precum şi la autorul acesteia.

Doina GHIŢESCU a citit o proză de **Mihai MAXIM**, cu un subiect impresionant, intitulată *Întoarcerea tatei din prizonierat*.

Constantin GAVRILESCU a recitat poeziile de sezon *Vânt de toamnă* şi *De toamnă*.

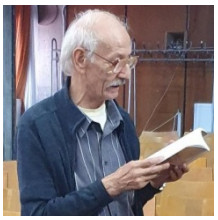

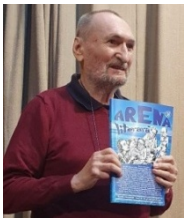

Niculina CROITORU, pedagog de profesie, educatoare, spune: *am dăruit şi primit energie de la copii.* A citit apoi din cartea sa, ***Drumul către mine***, cu o prefaţă de Doina Bârcă, poezia *Noi începuturi*.

Viorel MARTIN a recitat poezia sa, *Învăţătoarea.*

Valentin RĂDULESCU a citit o poezia din creaţia proprie, *Corăbii eşuate*.

Lucian GRUIA a prezentat revista ***Arena Literară***, la care este redactor şi a făcut apel către cei care vor să publice în revistă, după care a recitat poezia proprie, *Cabina telefonică*.

Întâlnirea s-a încheiat cu un *moment de socializare*, oferit de dr. **Speranţa BRÂNZEI**.

A consemnat ***Corneliu CRISTESCU***
Foto: ***Ioan GANEA-CHRISTU***

Publicaţii recente ale membrilor cercului

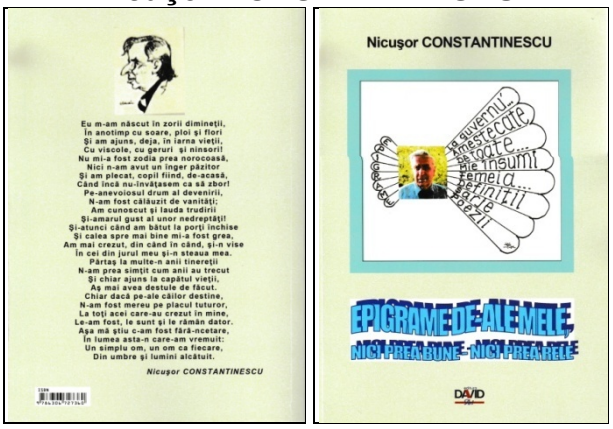
Nicu DOFTOREANU

TANGOURI ... SUB ACOPERIRE

Editura RAWEX COMS

Nicuşor CONSTANTINESCU

EPIGRAME DE-ALE MELE, NICI PREA BUNE – NICI PREA RELE

Editura DAVID Art

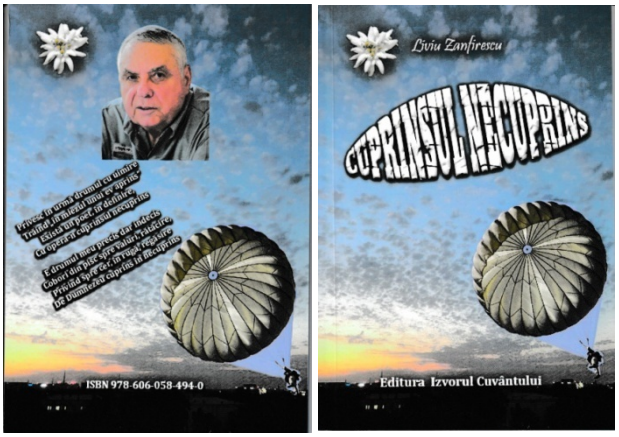
Constantin Nicolae GAVRILESCU

VREMEA ŞI VREMURI

Editura Editgraph

Liviu ZANFIRESCU

CUPRINSUL NECUPRINS

Editura Izvorul Cuvântului

Florin GRIGORIU

Publicistică vol. 3

Editura Izvorul Cuvântului

Florin GRIGORIU

Cărţile autografelor sau Biblioteca autografelor

Editura Izvorul Cuvântului

Genna Maria ELIANE

EXMATRICULATA

Editura LETRAS

Genna Maria ELIANE

Mahalaua centrală

Editura LETRAS

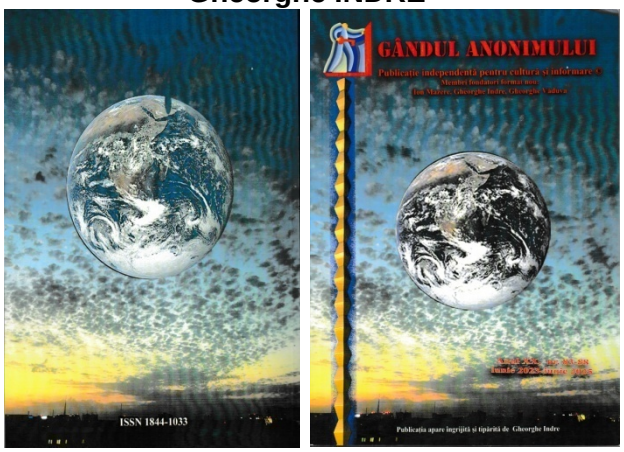
Genna Maria ELIANE

GLOBUL AMINTIRILOR

Editura LETRAS

Gheorghe INDRE

GÂNDUL ANONIMULUI

Nr. 83 - 88

Cronica Timpului

Nr. 122 – 123 iulie – august

Nr. 124 – 125 septembrie - octombrie

Michaela Al. ORESCU

Deși ne-a părăsit cu câțiva ani în urmă, apropierea zilei sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil este un prilej să ne amintim de doamna Michaela Al. Orescu, o personalitate complexă, poetă și prozatoare, pictoriță si muziciană talentată, care ne-a onorat și bucurat atâția ani cu distinsa-i prezență la cenaclurile AGIR și în paginile revistei *Literar ing*, precum și la nenumărate evenimente de cultură. Amintesc doar originalele comunicări științifice de la simpozioanele de Dacologie, unde a fost răsplătită cu titlul de doctor de către Academia Dacoromână. O evocare mai amplă a activității Michaelei Orescu, în special cea literară, am realizat-o în volumul III al Enciclopediei Scriitori din Generația 2000, coordonator Nicolae Vasile, Ed. UZP.

Poetă de o sensibilitate aparte, foarte creativă, și-a revărsat întregul suflet pe parcursul mai multor volume, unele în integralitate cu sonete.

Din volumul *Reînviata lume uitată – sonete-,* Ed. Societății Scriitorilor Români, București, 2012, am selectat poeziile *Poetul* și *Trează* spre evocarea crezului său poetic, care răzbate, iată, și dincolo de moarte.

Poetul

Un gând rebel, pătruns în sine
Cu rodnicie să-ncolțească,
Impus în aură domnească,
Prin glasul lui să strălumine.

Bob de nisip, pătruns în vine,
Din rana scoicii să-ncolțească
Durerea zbaterii, cerească,
Sculptând rotunduri alb-divine ...

Din lacrima-i cea sidefie
El zămislește o minune
Din profunzime de genune.

Strălucitoarea perlă vie
Iubirii dăruind ardent
Miracolul evanescent.

Trează

De la-nceput m-am bucurat de soare,
De zborul norilor pe cer albastru,
Pe firmamentul nopții orice astru
În tremur, amintind de vechi altare,

De zbor de-aripi în zvon de primăveri,
De glasul ierbii legănată-n vânt,
De șoapta gândului fără cuvânt,
De ale viselor suave adieri.

Deși am fost lovită de îngheț,
Sacrificată nepăsării reci
Sau răvășită crudului dispreț,

Senină să pășesc aste poteci
Ce-amurgul, melancolic, le pictează,
Să-ntâmpin, nemilos, neantul, trează!

red. ***Cornelia Violeta POPESCU***

Colectiv de redacţie:
Redactor-şef: Ioan GANEA-CHRISTU
Secretar general de redacţie: Corneliu CRISTESCU
Redactori: Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, Viorel MARTIN, Ovidiu ŢUŢUIANU
Corector: Cornelia Violeta POPESCU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conţinutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.
Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro